

Η επιλεκτική «ευαισθησία» άλλο ένα «σημάδι των καιρών». (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αγαπητοί μας αναγνώστες, στο σημερινό μας άρθρο θα ασχοληθούμε με ένα θέμα που μας απασχολεί αρκετό καιρό. Μετά όμως από τις τελευταίες εξελίξεις και την πρόσφατη είσοδο κάποιων «γνωστών-αγνώστων» στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου, στην οδό Ασκληπιδίου, στο κέντρο της Αθήνας, διακόπτοντας τη Θεία Λειτουργία, φωνάζοντας συνθήματα, νομίζουμε ότι είναι ο καιρός να το αγγίξουμε.

Είμαστε σίγουροι, ότι όλοι, λίγο πολύ, έχουμε διαπιστώσει κάποια πρόσωπα, είτε μεμονωμένα που μονοπωλούν μέσω των ΜΜΕ τη δημόσια ζωή, είτε κάποια κινήματα, ΜΚΟ, συλλόγους ή κάποιους οργανωμένους φορείς, να αντιδρούν έντονα και να διαμαρτύρονται, για θέματα που τους απασχολούν. Τα ίδια πρόσωπα όμως και φορείς, σε άλλες αντίστοιχες και επίσης σοβαρές, έως και θλιβερές καταστάσεις, εκεί προτιμούν να παραμένουν βουβοί, άφαντοι ή στην καλύτερη περίπτωση τυπικά χλιαροί, βγάζοντας απλά μια τυπική, έως αδιάφορη επιστολή διαμαρτυρίας ή συμπαράστασης, περισσότερο για να ρίξουν «στάχτη στα μάτια του κόσμου», παρά ότι το πιστεύουν και το καταδικάζουν κιόλας.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, ειλικρινείς και χωρίς να μασήσουμε τα λόγια μας, αναρωτιόμαστε πως γίνεται κάποιοι που δηλώνουν «Αλληλέγγυοι» να διαμαρτύρονται για τις συνθήκες διαβίωσης στη χώρα μας, των μεταναστών. Να τους απασχολούν ιδιαιτέρως οι συνθήκες κράτησης των μεταναστών, όταν βρίσκονται σε σωφρονιστικά καταστήματα από παραβατική συμπεριφορά και ταυτόχρονα οι ίδιοι να είναι άφαντοι στις πρόσφατες πυρκαγιές που έπληξαν στη χώρα μας την Κινέτα και το Μάτι της Αττικής. Είναι απορίας άξιον, πως δεν ευαισθητοποιήθηκαν να στήσουν έστω μια δομή σίτισης ή να βγάλουν έστω μια ανακοίνωση συμπαράστασης προς τους πυροπαθείς κατοίκους; Πως γίνεται τα μέλη της λεγόμενης ΛΟΑΤ κοινότητας, να είναι υπέρ σε κάθε «δικαίωμα» μελών της, ακόμη και αν είναι εις βάρος της νομιμότητας (π.χ. πρόσφατη απόπειρα ληστείας σε κοσμηματοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας) και να αδιαφορούν υπέρ των δικαιωμάτων των άλλων πολιτών που δεν ανήκουν σε αυτούς; Πως γίνεται μέλη των λεγόμενων «VEGAN» που είναι αντίθετοι με την κρεατοφαγία,

ταυτόχρονα τρομοκρατούν και ασκούν εκφοβισμό σε αυτούς που πωλούν, εμπορεύονται ή έστω καταναλώνουν κρέας στην προσωπική τους διατροφή; Πως γίνεται διάφοροι ζωόφιλοι, να κόπτονται για τα δικαιώματα των ζώων, να έχουν καταφέρει με τις πιέσεις τους (και καλά έκαναν σε αυτό) να ποινικοποιήσουν την παραβατική συμπεριφορά απέναντι στα ζώα, αλλά ταυτόχρονα οι ίδιοι, να είναι αδιάφοροι στα δικαιώματα ή στην βοήθεια, των ίδιων των ανθρώπων; Πως γίνεται ο «Ρουβίκωνας» να ασκεί τρομοκρατία και βία, σε όσους κατά τη γνώμη τους δεν είναι επαναστατικοί και δίκαιοι, αλλά να αδιαφορούν για την ελεύθερη και απρόσκοπτη λατρεία, που ήδη από το 313 μ.Χ. με το Διάταγμα των Μεδιολάνων, ισχύει μέχρι τις μέρες μας; Τέλος, πως γίνεται η Χρυσή Αυγή, να κάνει συσσίτια μόνο για Έλληνες και να ελέγχει τις άδειες σε εμποροπανήγυρη των Μεταναστών, λες και το στομάχι ή η νομιμότητα, έχει να κάνει μόνο με το έθνος και την ελληνικότητα του αίματος και αν ναι, τι δουλεία έχουν ταυτόχρονα οι σβάστιγκες και οι ναζιστικοί χαιρετισμοί (δεν έχει σημασία μόνο η προέλευση ότι ήταν αρχαιοελληνική, σημασία έχει και πως χρησιμοποιήθηκαν και τι περιεχόμενο προσέλαβαν από τον Χίτλερ εκ των υστέρων) και τόσα άλλα.

Γενικά όλα αυτά, τα παραπάνω κινήματα, στην αρχή εγείρουν ανοχή, μετά αναγνώριση, αργότερα επιβολή αξιώσεων έναντι της πλειοψηφίας, στη συνέχεια ισότητα, αργότερα ευνοϊκή μεταχείριση και στο τέλος, όταν αποκτήσουν πλήρη τον έλεγχο και γίνονται πλειοψηφία, συμπεριφέρονται ως συστήματα ολοκληρωτικά, μη αναγνωρίζοντας κανένα δικαίωμα και ανοχή σε αυτούς που δεν συμφωνούν με τις δικές τους επιλογές και νοοτροπίες!

Το ερώτημα που διαχέεται εύλογα, γιατί υπάρχει αυτή η επιλεκτική ευαισθησία; Δικαιούται άραγε ο Χριστιανός, από την άλλη, να αντιδρά ως αντίποινα, με ανάλογη συμπεριφορά; Είναι κάτι ανεκτό για την Εκκλησία μας; Πηγάζει μέσα από το Ευαγγέλιο και την Εκκλησία μας; Είναι μερικά από τα ερωτήματα, που θα προσπαθήσουμε στις παρακάτω γραμμές να απαντήσουμε:

Η επιλεκτική ευαισθησία υπάρχει, γιατί όλα τα παραπάνω δεν έχουν την πληρότητα, δεν είναι απόλυτα, δεν είναι όλο, αλλά μέρος που ταυτόχρονα οδηγεί σε μονομέρεια, τόσο στην κρίση όσο και στις ενέργειες. Επομένως πάντα θα υπάρχει ο διαχωρισμός «εμείς και οι άλλοι», «εμείς και αυτοί», «οι φιλελεύθεροι και οι συντηρητικοί» και ένα σωρό χαρακτηρισμοί και αντιθετικές ταμπέλες, που οδηγούν την κοινωνία μας στην πόλωση, τον διαχωρισμό και όχι στην ενότητα.

Από την άλλη, σε καμία περίπτωση ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός δεν πρέπει να αντιδρά και να εκφράζεται με τέτοιους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς και ενέργειες για κανέναν. Αυτό οφείλεται στο ότι έχει το Απόλυτο, την Κεφαλή-Ιδρυτή Χριστό, ο οποίος ως Θεός Λόγος, σαρκώθηκε, μας προσέλαβε όλους, φέροντας και τη Θεϊκή και την ανθρώπινη φύση. Ταυτόχρονα και παράλληλα με τον Χριστό, το σώμα Του, η Εκκλησία, από τη φύση και την προοπτική είναι οικουμενική, καθώς αφορά όλους τους ανθρώπους κάθε εποχής, φυλής και κοινωνικής τάξεως. Αν κάποιοι, είτε εντός της, είτε εκτός της, βλέπουν στην Εκκλησία, όχι μια αγκαλιά, αλλά αποκλεισμό και μονομέρεια, δεν οφείλεται στην ίδια, αλλά στην αλλοιωμένη θεώρηση και ιδεοληψία κάποιων. Εχουμε ξανατονίσει σε άλλο άρθρο μας, ότι η Εκκλησία αγαπά τον κάθε αιρετικό ή αμαρτωλό, απεχθάνεται όμως την αίρεση ή αμαρτία. Δεν ταυτίζει όμως τους ανθρώπους με αυτά, αλλά τους βλέπει στην προοπτική τους, ότι είναι εν δυνάμει Άγιοι, όσο και να έχουν τώρα αμαυρώσει την εικόνα τους...!

Θα κλείσουμε με την αναφορά στην ίδια τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, που δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνεύσεως από κανέναν: «Ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ· πάντες γαρ υμείς εις εστε εν Χριστώ Ιησού» (Προς Γαλάτας 3,28). Εφόσον λοιπόν κάποιος είναι ένα με τον Χριστό, τότε οδηγείται και στα εξής (τα παραθέτουμε μόνο σε μετάφραση για

συντομία χώρου και χρόνου): «Η αγάπη σας ας είναι πάντοτε ειλικρινής, απαλλαγμένη από κάθε υποκρισία και ιδιοτέλεια· να αποστρέψετε και να μισείτε με όλη σας τη δύναμη το πονηρό, να είσθε δε και να μένετε πάντοτε προσκολλημένοι στο αγαθό. Δια της ειλικρινούς και αδελφικής αγάπης να γίνεσθε φιλόστοργοι ο ένας στον άλλον και ο καθένας σας να αποδίδει τα πρωτεία της τιμής και του σεβασμού στους άλλους (και να μη σπεύδει να ζητά για τον εαυτό του τιμές και πρωτοκαθεδρίες). Στον ζήλο και τη δραστηριότητα, που απαιτείται δια κάθε καλό έργο, να μη είστε ράθυμοι και δυσκίνητοι. Το πνεύμα σας, οι εσωτερικές πνευματικές δυνάμεις σας, να είναι διαποτισμένες και πλήρεις από τη φλόγα του κατά Θεόν ζήλου. Δι' όλων δε αυτών των χαρισμάτων και αρετών, να δουλεύετε με προθυμία και να ευαρεστείτε τον Κύριο.

Έχοντες ακλόνητη την ελπίδα στα άπειρα αγαθά, που σας έχει ετοιμάσει ο Θεός, να χαίρεστε και να αγάλλεσθε· στη θλίψη να δείχνετε υπομονή και γενναιότητα· να επιμένετε πάντοτε με προθυμία και ζήλο στη προσευχή. Με τα δώρα της αγάπης σας να γίνεστε συμμετοχοί και βοηθοί στις ανάγκες των Χριστιανών· να επιδιώκετε τη φιλοξενία, χωρίς να περιμένετε να σας τη ζητήσουν. Να εύχεσθε και να παρακαλείτε, τον Θεόν δι' εκείνους που σας διώκουν.

Να εύχεσθε και να λέγετε πάντοτε καλά λόγια δι' όλους και ποτέ να μη καταράσθε. (Πλημμυρισμένοι από χωρίς φθόνο αγάπη) να χαίρεστε μαζί με εκείνους που χαίρονται και να κλαίτε μαζί με εκείνους που θλίβονται και κλαίνε. Να έχετε μεταξύ σας τα ίδια φρονήματα, τις αυτές πεποιθήσεις και κατευθύνσεις. Μην έχετε υψηλό φρόνημα δια τον εαυτόν σας. Ποτέ να μη αποδίδετε κακό αντί κακού, αλλά “να λαμβάνετε πρόνοια και φροντίδα, ώστε να φέρεσθε καλά και να πράττετε τα καλά σ' όλους τους ανθρώπους”, τους φίλους και τους εχθρούς. Καθόσον δε εξαρτάται από σας να έχετε ειρήνη με όλους τους ανθρώπους. Να μην εκδικείστε και να μην υπερασπίζετε τον εαυτόν σας απέναντι εκείνων που σας αδικούν, αγαπητοί, αλλά αφήστε ελεύθερο τον τόπο να ενεργήσει η δικαία οργή Του Θεού εναντίον εκείνων που σας αδικούν. Διότι είναι γραμμένο· λέγει ο Κύριος. Κάνετε κάτι πολύ περισσότερο· δηλαδή “εάν πεινά ο εχθρός σου δίδε του ψωμί, εάν διψά φέρε του νερό να πιεί· διότι εάν αυτά τα καλά πράττεις, είναι σαν να βάζεις σωρούς από αναμμένα κάρβουνα στο κεφάλι του” (Αυτός δηλαδή θα καταληφθεί από φλογερές τύψεις συνειδήσεως και θα δοκιμάσει μεγάλη ντροπή δια το κακό, που σου έκανε). Να μη νικιέσαι από το κακό και να μη κυριαρχείσαι από οργή και εκδίκηση εναντίον αυτού, που σε αδίκησε, αλλά να νικάς το κακό με την καλοσύνη και τα αγαθά σου έργα» (Προς Ρωμαίους 12,14-21).

Αυτό το μεγαλείο δεν το συναντάς πουθενά και βάζει τα πράγματα στη θέση τους για τις παρεκκλίσεις εκτός και εντός Εκκλησίας. Αμήν!